

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Rebecca Winters

Csoda Provence-ban

Kate Hewitt

Egy év múlva

Barbara Wallace

A futballista

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Rebecca Winters, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *Falling for His Unlikely Cinderella* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© *Kate Hewitt, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *The Italian's Unexpected Baby* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Czárán Judit

© *Barbara Wallace, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *Her Convenient Christmas Date* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 120. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-776-7

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Rebecca Winters
Csoda Provence-ban

1. FEJEZET

Hétfő, december 1.

Raoul Fontesquieu remek hangulatban hagyta el a vence-i Fontesquieu-kastélyban lévő lakását, hogy az irodájába menjen. Most már hivatalosan is szabadságon volt. Csak még összeszed néhány dolgot, beszél az unokatestvérével, Dominickal, és már indul is. Útban az irodája felé azonban meghallotta a mobiltelefonja csörgését. Pedig még csak reggel hat óra volt!

Akaratlanul is elhúzta a száját, amikor meglátta a kijelzőn az apja nevét.

– Igen?

– A Sacré-Cœur Kórházból hívlak. Azt mondták, hogy a nagyapádnak körülbelül egy órája van hátra. A 407-es számú szobában fekszik, azonnal gyere ide!

Matthieu Fontesquieu, Raoul szigorú apja mindig, minden körülmények között feltétlen engedelmességet követelt. Raoul egyetlen gyermek volt, és így különösen magas elvárásokat támasztottak vele szemben, nem csoda, hogy a mai napig nem heverte ki az érzelmi sérüléseket, melyeket gyerekkorában elszenvedett.

Egy ideje már nyilvánvaló volt, hogy közel a nap, amikor Armand Fontesquieu, a *Fontesquieu Borászat* nyolcvanéves vezérigazgatója kileheli a lelkét.

Halálának híre nemcsak Provence-t, hanem az egész borkedvelő világot megrázza majd, Raoul azonban egy könnycseppet sem szándékozott hullatni az öregért. Fiatal fiúként megpróbált kapcsolatot kialakítani vele, de állandóan elutasításba ütközött, így végül feladta.

– Máris indulok.

A beszélgetés végeztével Raoul azonnal kocsiba ült, és a kórházba hajtott. A szülei már a folyosón toporogtak.

– A nagyapád már vár – mutatott az ajtóra az apja.

– Engem? – Raoul elcsodálkozott. Már csak azért is, mert sem Dominicot, sem a többi unokatestvérét nem látta sehol. – Hogyhogy?

– Mindjárt megtudod. Menjünk be!

Raoul belépett a kórházi szobába, amely tele volt a nénikéivel és a bácsikáival. A nagyapja az ágyban feküdt, infúziós és oxigéncsővekre kötve.

Raoul apja oldalba bökte a könyökével.

– Mondd meg neki, hogy itt vagy!

Raoulnak elege volt az apja utasításaiból, de nem most volt itt az ideje, hogy veszekedést kezdjen. Lassan odasétált az ágyhoz.

– *Grand-père?* Én vagyok az, Raoul. Eljöttem.

Az öregember továbbra is csukva tartotta a szemét.

– Raoul? – sóhajtotta reszelős hangon. – Szeretném, ha a család az én számból hallaná, hogy mostantól te vagy a cégünk vezérigazgatója.

Azzal néhány megfeszített lélegzetvétel után a pátriárka elhalálozott.

Az apja karon ragadta Raoult.

– Még van egy kis tennivaló ez ügyben – suttogta. – Maradj elérhető! Később beszélünk az új pozíciódról, és hivatalosan is bejelentjük a hírt.

Raoul mély levegőt vett. Sosem akart a családi vállalkozás vezérigazgatója lenni. Egészen más tervei voltak.

Úgy látszik, a nagyapja a halála előtt megbeszélte kedvenc fiával, Matthieu-vel, hogy Raoulnak adja az igazgatói posztot, és valószínűleg egyetlen okból: Ez volt az utolsó kísérletük, hogy rávegyék, engedjen az akaratuknak.

Mindenekelőtt azt szerették volna megakadályozni, hogy Raoul elváljon Sabine Murat-tól. Mindkét

családnak érdekében állt ennek a házasságnak a fenntartása. A két vagyon egyesítése lehetővé tette számukra, hogy még több pénzt keressenek és még több tőkét halmozzanak fel.

De Raoul soha nem szerette Sabine-t, így ez a próbálkozás kudarcra volt ítélve. És ez már egészen biztos, hiszen az ügyvédje értesítette, hogy a válás tegnap délután jogerőre emelkedett. Raoul végre szabadnak érezhette magát.

Végre szabadon élvezheti új életét imádott kisfiával, a másfél éves Alainnal.

Megkönnyebbült, hogy többé nem kell titokban tartania Alain létezését a világ előtt.

Raoul jókedvűen hagyta el a kórházat, és az irodájába hajtott.

Útközben felhívta Dominicot, akivel nagyon közel álltak egymáshoz. Olyannyira, hogy a Sabine-től való két hónapos különélés alatt is nála lakott. Aztán Dominic megnősült, és elköltözött a kastélyból. Most Raoulon volt a sor, hogy kiköltözzön a családi kúriából, és soha többé ne is térjen vissza.

Megkönnyebbülésére Dominic már ott várta őt az irodájában.

– Most kaptam a hírt nagyapánk haláláról. Kicsit szégyellem, de nehezemre esik szomorkodni emiatt.

– Akkor nagyon hasonlóan érzünk – sóhajtott Raoul. – Tudod, mi volt? Hat órákor apám beparancsolt a kórházba. Nagyapa ünnepélyesen bejelentette, hogy én lettem az új vezérigazgató, aztán néhány másodperccel később kilehelte a lelkét. Gondolom, te is tudod, miért csinálta.

Az unokatestvére komoran bólintott.

– Még a halála pillanatában is uralkodni akart rajtad.

– Apa és nagyapa egyszerűen nem akarták tudomásul venni, de mint tudod, én sosem akartam főnök lenni. Hamarosan elhagyom a családi vállalkozást. A jó hír az, hogy az este folyamán felhívott az ügyvédem. A válás tegnap jogerőre emelkedett. Szerettelek volna azonnal értesíteni, de már túl késő volt ahhoz, hogy zavarjalak. Szabad ember vagyok, Dom, és most végre szabadon élhetek.

– Hála az égnek! Szívből gratulálok. – Dominic szívélyesen átölelte.

– Sokba került, de nagyon megérte.

– Ha segítségre van szükséged, én itt leszek.

– Tudom, és hálás vagyok érte, de az új cégem napról napra növekszik, és anyagilag máris kezdek talpra állni. Apa később akar felhívni az ügyvezetői kinevezésemmel kapcsolatban, de nagy meglepetés éri majd. Visszautasítom, és sok szerencsét kívánok neki az új pozíciójához, amire világeletemben annyira vágyott.

Dominic bólintott.

– Bár ott van az én apám is, meg plusz még három testvérük, akik mind alkalmasak arra, hogy átvegyék nagyapa birodalmát, mindketten tudjuk, mostantól apád lesz az, aki mindent irányít. Ő a makacs öregember tökéletes klónja, a többiek csak gyenge utánzatok.

Raoul elgondolkodva nézett az unokatestvére.

– Sok szerencsét kívánok neki a cégvezetéshez, mert én nem kérek a családi vállalatból. Már most is van elég saját ügyfelem ahhoz, hogy egyedül is megálljak a lábamon. Az elmúlt két hónap alatt a lista egyre bővült és bővült.

– Zseni vagy, Raoul.

– Nem, nagyapa testvére, Jerome bácsi volt a zseni. Ő adta át az ötleteit nekem, mielőtt meghalt.

– Valahogy nehezen tudom elképzelni a pincészetet nélküled.

– Pedig már évek óta el akarok menni.

– Hogy érted?

– Ígéretet tettem, ezért nem mondhattam el neked, miért nem tudtam csatlakozni hozzád Párizsban. De nagyapa meghalt, szóval nem kell többé hallgatnom. Az igazság az, hogy tizennyolc éves koromban szerettem volna utánad menni Párizsba, de aztán Jerome bácsinál tüdőrákot diagnosztizáltak.

– Tessék?

– Jól hallottad. Az öreg megesketett, hogy titokban tartom. Tudod, milyen volt. Minden létező

gyógymódot kipróbált, a hagyományos kezeléson túl az alternatív lehetőségeket is, de nem segített semmi. Én pedig képtelen voltam elhagyni őt abban a kiszolgáltatott helyzetében, hiszen nagyon kedveltem. Nekem sem volt könnyű időszak, hiszen hallgatnom kellett az igazságról.

– Értem. Armand nagyapa soha nem szerette és nem becsülte őt, de Jerome csodálatos ember volt. Téged pedig úgy szeretett, mint a tulajdon fiát. Tudod, mi a legszomorúbb ebben az egészben? Hogy az apád észre sem vette, már évekkel ezelőtt elvesztett téged.

– Igen – felelte Raoul nagyot sóhajtva. – A mai este lesz számára a megvilágosodás pillanata. Ráadásul azt is tudatom mindenkivel, hogy elváltam. Most csak a házam berendezésével szeretnék foglalkozni, elsősorban a gyerekszobáéval. Alainnak szüksége van egy kiságyra. Nem akarsz velem jönni?

– Szívesen – válaszolta Dominic. Adott még néhány utasítást az asszisztensének, majd visszafordult Raoulhoz. – Mehetünk.

Együtt hagyták el az irodát, és beszálltak Raoul Jaguarjába.

2. FEJEZET

Reggel nyolc órakor a huszonhat éves Camille Delon, akit a barátai csak Caminak hívtak, csomagolt ebédet készített magának és az édesanyjának. Együtt hagyták el a Vence egy meglehetősen szerény negyedében lévő, földszinti társasházi lakásukat. A sarkon parkoló, céglogóval ellátott kisbusz felé sétáltak.

A hűvös szél Cami arcába fújta volna vállig érő fekete haját, ha előrelátón össze nem fogja még indulás előtt. Örült, hogy a póló fölé egy vastag kék melegítőfelsőt is felvett a farmerhez. Ő ült a kormány mögé. Mióta hét évvel ezelőtt elkezdtek együtt dolgozni, megegyeztek abban, hogy főként Cami vezet, mivel az anyja nem szeretett a kisbusszal manőverezni a csúcsforgalomban.

Az épülettakarító cég városközpontban elhelyezkedő irodájába hajtottak, hogy felvegyék a következő rendelést. A *Nettoyage Internationale*, röviden *NI*, első osztályú gondnoki és takarítószolgálat volt, Provence-szerte voltakirendeltségei, és mindenekelőtt remek munkaadónak számított.

– *Bonjour!* – üdvözölte őket Helene Biel, az igazgató, amikor megérkeztek az irodába.

A többi főállású alkalmazott, Jeanne, Marise és Patrice már jelen volt.

– Most, hogy mindannyian itt vannak, kiadom a következő feladatot. Ez egy jelentős megbízás, úgyhogy mind az öten odamennek. Egy hatalmas, exkluzív villa új tulajdonosa kért teljes és alapos nagytakarítást. Falak, mennyezetek portalanítása, ablakmosás, alapos sikálás a konyhában és a fürdőszobában, a nappaliban, a hálósobákban, a kandallóban, a padlón, egyszóval mindenhol. Az egyetlen helyiség, ahová nem szabad bemenni, az a földszinti dolgozószoza, ami zárva lesz. A tulajdonos szeretné, ha mindent alaposan kitakarítanának, mielőtt elkezdi a ház berendezését. Az ingatlan megtekintése után körülbelül négy-öt napra becsülöm azt az időt, amire szükségük lesz a munkához. Értesítem az ügyfelet, hogy már úton vannak. Itt a cím...

Miután meghallotta a címet, Cami jelentőségteljes pillantást vetett az anyjára. A villa Vence legjobb és legdrágább részén állt. Csak milliárdosok engedhették meg maguknak, hogy a dombokon lakjanak, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt a vidékre és a tengerre.

A cím alapján a ház nem lehetett nagyon messze a világhírű szőlőültetvények övezte mesés Château Fontesquieu-től, Provence egyik csodájától. A gondolat boldog gyerekkori emlékeket ébresztett Camiban. Az apja, aki a halálos autóbalesete előtt taxisofőr volt, minden ősszel elvitte a kis családot egy-egy kirándulásra a château körül.

Cami körülbelül ötéves lehetett, amikor az apja jóvoltából először látott szőlőhegyet és szüretet, ami annyira elvarázsolta, hogy attól kezdve minden szüretkor megismételték ezt a kiruccanást.

Cami még mindig emlékezett egy különleges esetre. Amikor tizenkét éves lehetett, látott egy idősebb urat, aki egy sötét hajú, talán tizenöt-tizenhat éves fiúval sétált a szőlősorok között. A fiú nagyon jóképű volt, ezért letekerte a kocs ablakát, hogy jobban megnézhesse magának. Úgy tűnt, mintha ők is a szüretelők munkáját szemlélnék, majd visszatértek az idős úr fekete autójához, melynek motorháztetejét valami aranyciráda díszítette. Amikor a fiú megfordult, hogy beszálljon, észrevette Camit, és rámosolygott.

Cami felvillanyozva mosolygott vissza, mielőtt a másik autó elhajtott. Amikor a lány megkérdezte az apját a motorháztető díszéről, a férfi elmagyarázta, hogy az a Fontesquieu család nemesi címere, akik több száz éve itt élnek, a birtokon.

Cami képzeletében a fiú egyike volt ezeknek a nemeseknek, egy mesebeli herceg, aki egy igazi kastélyban él. Nagyon izgalmasnak találta a gondolatot, és arról kezdett ábrándozni, hogy egyszer majd ő is ott fog élni abban a kastélyban, és igazi hercegnő lesz.

De még ugyanannak az évnek a novemberében meghalt az apja. A hihetetlen fájdalom és a sok feledtette az ostoba ábrándokat. Nem volt több kirándulás a szőlőhegyekre vagy bárhová máshová. Amikor Cami végre betöltötte a huszonegyet, nem elég, hogy túl volt egy elhamarkodott

házasságon, hamarosan egy másik kihívással is szembe kellett néznie.

Az orvosa közölte vele, hogy veleszületett szívbillentyűhibája miatt legkésőbb huszonhat éves korában műtetre lesz szükség. Úgy vélte, hogy a technológia akkorra már fejlődik annyit, hogy elkerülhető lesz a nyitott szívműtét.

Addig is dolgozhatott, de kerülnie kellett a túlzott fizikai megerőltetést, például a kardióedzéseket.

Most, hogy betöltötte a huszonhatot, a műtétjét december 18-ára tűzték ki. Nem volt garancia a felépülésére, de nem is volt alternatívája a műtétnek. Cami igyekezett nem gondolni rá, és próbálta a legjobbat kihozni az életéből.

– Leparkolnak a ház előtt, és becsöngetnek a bejárati ajtón – magyarázta Helene. – Hívjanak, ha bármi probléma adódik!

Cami meg az anyja beültek a kocsiba, és elhajtottak. A másik kisbusz követte őket. Lassan kanyarogtak felfelé a hegyre vezető úton. Vajon milyen lehet itt fent, ebben a gyönyörű paradicsomban élni?

Amikor elhaladtak a Fontesquieu család kastélyának bejárata mellett, Cami megpillantotta az impozáns kovácsoltvas kaput az aranyszínű címerrel. Az anyja észrevette, mit néz.

– Emlékszel, mit mondott apád, amikor sok évvel ezelőtt utoljára itt járt velünk?

– Nem, de arra igen, milyen sokszor jöttünk ide. – A kapu előtt elhaladva Caminak eszébe jutott az a bizonyos nap, amikor a jóképű fiú rámosolygott. – Mit mondott? – Nagyon szerette az apját, és a halála komoly veszteség volt számára.

– Hogy a Fontesquieu család az istenek kegyeltje – magyarázta az anyja. – El sem tudom képzelni, hogy ilyen gazdagságban éljek, és nem is akarom. A sok pénz nem jelent automatikusan boldogságot.

– Valószínűleg nem – motyogta Cami.

Legalábbis ezzel nyugtatja magát minden szegény ember, tette hozzá gondolatban. Csodálatos édesanyja egész életében keményen dolgozott, hogy meg tudjanak élni.

Cami nemrég végzett a nizzai egyetem üzemgazdálkodási szakán kitűnő eredménnyel. Ha a műtétje jól sikerül, januártól annak a cégnek a pénzügyi osztályán fog dolgozni, ahol az utolsó félévében a gyakorlatát töltötte.

Mivel nagyon jó kezdő fizetést ígértek, elhatározta, hogy a lehető leghamarabb visszafizeti a diákhitelét, aztán gondoskodik az édesanyjáról, mert nem akarta, hogy az asszonymnak élete végéig takarítania kelljen. Persze mindez attól függ, hogyan sikerül a műtét.

Néhány újabb kanyar után végre elérték a céljukat. A rózsaszín, kétszintes villa, amely átsejlett a buja zöld növényzeten, olyan gyönyörű volt, hogy szinte valószerűtlennek tűnt. A főbejárathoz lépcső vezetett fel.

Cami megállt a ház előtt, és úgy érezte magát, mintha csodaországban lenne, ahogy az anyjával együtt felment a teraszra. Mielőtt kopoghattak vagy csengethettek volna, az ajtó kinyílt.

Egy vonzó szőke nő, aki talán egy kicsit idősebb volt Cami édesanyjánál, barátságos mosollyal üdvözölte őket.

– Önök bizonyára a *Nettoyage Internationale*-tól jöttek.

Cami anyja válaszolt először:

– Igen, Juliette Delon vagyok, ő pedig itt a lányom, Camille.

Patrice bemutatta a többieket, akik nem sokkal utánuk érkeztek.

– Örvendek a találkozásnak. Arlette Gilbert vagyok. Köszönöm, hogy ilyen rövid időn belül eljöttek. Kérem, fájradjanak be!

Cami és az anyja követték a nőt a gyönyörű parkettával borított előtérbe.

Kecsesen ívelt lépcső osztotta meg a teret: jobbra a nappali, balra pedig az étkező helyezkedett el. A nappali berendezése jelenleg csak két székből és egy modern kanapéból állt. Mindkét helyiségnek elegáns, üvegezett kazettás ajtaja volt.

– Kérem, foglaljanak helyet!

Cami leült az anyja melletti székre. A másik három takarító letelepedett a kanapéra.

A szőke nő barátságosan nézett rájuk.

– A tulajdonos folyamatosan jön-megy. Megkért, hogy szükség esetén helyettesítsem, úgyhogy én egész héten itt leszek. Gondolom, már elmondták, mit kell tenniük. Most gyorsan körbevezetem önöket a házban, utána pedig maguk dönthetik el, hogyan osztják be a munkát. Javaslom, hogy a ház mögött, a garázs és a kültéri medence között parkoljanak le. Kinyitom a hátsó ajtót, hogy kényelmesen behozhassák a felszerelésüket. Ha szükségük van rám, itt találhatnak a nappaliban.

A következő fél órában átálltak az autókkal, behurcolkodtak, és eldöntötték, ki hol fog dolgozni. Cami és az anyja felcipelték a takarítószerkeket, gépeket és eszközöket az emeletre, a hálósobákba. Cami valóságos palotának látta a villát. Vajon milyen lehet itt élni, mindennap ilyen luxusban ébredni, mindent úgy berendezni, ahogy a legszebb és a legjobb?

Az anyja megrázta a fejét, miközben körülnézett.

– Egy ilyen háznak már csak a fenntartása is csillagászati összeg lehet. Örülök, hogy nem nekem kell emiatt aggódnom.

Senki sem tudta Camit gyorsabban visszarángatni a földre az álmodozásból, mint az ő gyakorlatias édesanyja. Cami most vette csak észre, hogy a villának magasabb a mennyezete, mint általában. A tulajdonos szerencsére gondoskodott egy jó létráról.

Az édesanyja vállában lévő ízületi gyulladás miatt Cami ragaszkodott hozzá, hogy ő törölgesse a port a mennyezetről, míg az asszony a fürdőszobában dolgozik. Ez a munkamegosztás jól működött.

Ebédidőben, mint mindig, kimentek a kocsihoz, hogy elfogyasszák a szendvicseiket. Az anyja bekapcsolta a rádiót, hogy meghallgassa a híreket. Mindkettőjüket érdekelte, mi történik a világban.

Az általános hírek után egy különleges következett:

– Franciaország gyászol. Elhunyt Armand Fontesquieu herceg, akit csütörtökön helyeznek örök nyugalomra a Fontesquieu család vence-i birtokán.

Cami és az anyja meglepetten néztek egymásra.

– A híres borász és a borászati cég vezérigazgatója nyolcvanéves korában hunyt el, és virágzó üzleti birodalmat, valamint hatalmas vagyont hagyott a családjára. A borvállalat jövője most az unokája, Raoul Fontesquieu kezében van, aki egy iparmágnás lányát, Sabine Murat-t vette feleségül. Ma jelentették be, hogy ő lesz az új vezérigazgatója a...

Az anyja kikapcsolta a rádiót.

– Menjünk vissza dolgozni!

Miután megebédeltek Dominickal, Raoul visszavitte unokatestvérét az irodába, és elbúcsúzott tőle.

– Köszönöm a támogatást. El sem tudod képzelni, mennyire örülök, hogy véget ér a titkolózás, és korlátozás nélkül mutatkozhatok együtt Alainnal.

– Tényleg nagyon örülök neked, Raoul.

– A fiam tudni fogja, milyen egy szerető apa mellett felnőni. És ha Nathalie-val behúztok, ki tudja, talán hamarosan egy kis unokatestvére is születik.

Dominic elvigyorodott.

– Ki mondta, hogy nem húztunk bele már eddig is?

Raoul felnevetett. Dominic felesége, Nathalie volt az, akinek köszönhetően megismerte a fiát, mivel sokáig a létezéséről sem tudott. Nathalie Alain anyjának, Antoinette-nek a mostohahúga volt. Mivel Antoinette nem sokkal Alain születése után meghalt, Nathalie az anyjával, Arlette-tel együtt nevelte a fiút.

– Mostantól kezdve két hétig szabadságon leszek. Amikor minden készen áll, bejelentem a távozásomat, és elviszem Alaint az új otthonába. A takarítószolgalat, amelyet felfogadtam, már biztosan munkába állt. Arlette felajánlotta, hogy mindenre felügyel a költözésig.

– És hol van Alain?

– Minerve vigyáz rá, amíg a villa el nem készül, vagyis a hét végig. Akkor végleg elhagyom a lakásodat.

– Ne aggódj emiatt! Elvégre mi már nem lakunk ott. Szóval nem kell sietned.

– Ó, dehogynem! Nem akarom, hogy közöm legyen a kastélybeli élethez, és nagyon örülök, hogy Minerve kisegít, amíg Alain meg nem szokja az új otthonát. Mégiscsak ő a fiam békisgátára a születése óta.

– Minden rendben lesz, és Nathalie természetesen szívesen segít. De Minerve-et helyettesíteni nem lesz könnyű.

– Ne is mondd! Feladtam egy hirdetést, hogy békisgátért keresek, szerdán jön néhány jelentkező. Arlette majd segít kiválasztani a megfelelőt.

– Ő biztosan nagy segítségemre lesz. Szerencsés fickó vagy, Raoul. Kívánni sem lehet a fiának jobb nagymamát, mint Arlette. Azonnal felvett egy másik gyógyszerészt, hogy Nathalie-nak ne kelljen annyit dolgoznia. Így ő is biztosan tud neked segíteni, ha esetleg szükség lesz rá.

– Ez nagyszerű.

– És ki fogja a marketinget csinálni, amíg te szabadságon vagy?

– Jean-Pierre unokatestvérünket már betanítottam, olyan ügyes, hogy akár véglegesen is átvehetné az osztályt. Hatékony, anélkül hogy túlságosan rámenős lenne. Persze apa nem ért egyet, de nem féltém Jean-Pierre-t, előbb-utóbb bebizonyítja, hogy nélkülözhetetlen. Nagyon bízom benne.

Dominic ismét elmosolyodott.

– Remélem, igazad lesz.

Elbúcsúztak, és Raoul a villához hajtott, mert a megfelelő színárnyalat kiválasztása előtt alaposabban meg akarta nézni a szobát, amelyet a fiának szánt.

Lelkesedéssel telve lépett be a házba, és felsietett a lépcsőn, de a gyerekszoba ajtajában megtorpant. Egy elképesztően gyönyörű nő állt a létrán, és söpörte le a pókhálót. A húszas évei közepén járt, és teljesen elmerült a munkában.

Amióta Antoinette-tel találkozott, nem történt Raoullal ilyesmi. Akkor elég volt egyetlen pillantás, és valósággal transzba esett Antoinette látványától. Mintha álmodna, szinte gépiesen lépett oda hozzá.

És most, három évvel később ugyanez történt vele. Ott állt döbbenet, felfelé bámulva.

3. FEJEZET

Ebéd után Cami nekilátott a második hálósobának. Védőszemüvegben és gumikesztyűben állt a létrán, hogy megtisztítsa a mennyezetet meg a lámpatesteket. Miközben lefelé lépkedett a létrán, hogy kimossa a speciális törlőrongyát, a tekintete egy magas, fekete hajú férfira esett, aki az ajtókeretnek támaszkodott. Ez annyira meglepte, hogy elvétette a létrafokot.

– Ó! – kiáltott fel.

A férfi villámgyorsan feléje ugrott, és szerencsésen megmentette attól, hogy a törlőrongyhoz hasonlóan hangos puffanással a padlóra essen.

– Sajnálom, ha megijesztettem – mondta halkán, és lassan elengedte.

– Nem maga tehet róla. Az én hibám... És köszönöm a segítséget.

A lány hátrált egy lépést. Egyfelől csodálta a férfi gyors reakcióját, másfelől viszont zavarba jött az ügyetlenkedése miatt.

– Kopognom kellett volna.

Cami szemügyre vette a sármos idegent, aki körülbelül harmincéves lehetett, a szeme csillogó sötétbarna. Fekete kasmírpulóvert és sötét nadrágot viselt. Olyan hihetetlenül vonzó volt, hogy Cami alig találta a szavakat.

– Elmerültem a gondolataimban, és valószínűleg úgysem hallottam volna meg. Madame Gilbert említette, hogy a tulajdonos időnként benéz. Bizonyára ön az.

A férfi bólintott.

– Az én gondolataim is máshol jártak. Ez lesz a fiam szobája. Azon gondolkodtam, milyen színűre fesse.

– Mennyi idős a kicsi?

Cami próbálta visszanyerni a lélekjelenlétét. Még mindig érezni vélte a férfi illatát.

– Másfél éves. Alainnak hívják. Elmentem egy bútorboltba körülnézni, és már kiválasztottam egy szép fehér kiságyat meg egy hozzá illő komódot.

A lány elmosolyodott.

– A teherautókat vagy a kisebb autókat szereti jobban?

A férfi szeme felcsillant.

– Mindkettőt. És a hajókat is imádja.

Madame Gilbert jelent meg az ajtónyílásban.

– Raoul, megjött a kertész, és lent várja, hogy beszéljünk.

– Rendben, mindjárt megyek.

Miután Madame Gilbert távozott, a férfi felvette a törlőrongyot a padlóról, és átadta Caminak. A kezük összeért, aminek hatására a lány összerezzen. Mintha áramütés érte volna...

– Sajnálom, hogy megzavartam a munkájában.

A lány megrázta a fejét.

– Nem tett semmi ilyet. Én tartozom hálával, amiért megmentett egy eséstől. Már csak egy törött láb hiányozna...

– Isten ments! – mondta halkán Raoul. A lány annyira szép volt, hogy szinte fájt ránéznie. – Ez volt a legkevesebb, amit tehettem. Holnap biztosan újra találkozunk – mondta egy kedves mosoly kíséretében, majd távozott.

Cami örömmel gondolt vissza a mosolyára még jóval azután is, hogy elment. Valahogy ismerősnek tűnt ez a mosoly, mintha már látta volna korábban. A szíve gyorsabban vert, mint mostanában bármikor.

Elszántan vetette bele magát a munkába, de egyszerűen nem tudta elfelejteni a találkozást. Amikor végzett a szobával, átvitte a felszerelését a harmadik hálóba, és előkészítette a másnapi munkát.

Miután felvette a pulóverét, megkereste az édesanyját, aki még mindig a fürdőszoba padló-csempéinek tisztításával volt elfoglalva.

– Minden rendben van, anya?

– Hát persze – jött a lakonikus válasz. – Egy perc múlva én is végzek, aztán mehetünk.

– Nem kell sietni.

Cami körülnézett. Végül is érthető, hogy a szülői háló a gyerekszoba mellett kapott helyet. Azon tűnődött, vajon miért nem volt itt a jóképű fickó felesége ma reggel, hogy eligazítsa. De mindez végső soron nem az ő dolga...

Sajnos, nem tudta egykönnyen kivenni a fejéből a férfi képét, hiába segített az anyjának átpakolni a felszerelését a harmadik fürdőszobába, hogy másnap ott kezdhesen.

Ráadásul holnap visszatérnek. Vagyis valószínűleg újra látni fogja a rendkívül jóképű házigazdát. A szíve megdobbant a gondolatra. Butaság, főleg, hogy a férfinak családja van. Bár igaz, ami igaz, jegygyűrűt nem látott az ujján.

A puccos villája milliókat érhet. Bár nyilvánvalóan jó ideje üresen állt, és tényleg ráfért egy alapos takarítás, összességében remek állapotban volt minden.

Vajon milyen lehet egy mesepalotában élni egy ilyen csodálatos férfival? Elfelejtteni a nem megfelelően működő szívét és minden más kellemetlenséget... De ez pusztán vágyálom volt. Cami már régen megtanulta, hogy nem érdemes a csodát várni, egyedül a kemény munka az, ami kifizetődő.

Miután Raoul a kertésszel végigsétált a birtokon, és megbeszélték az elvégzendő feladatokat, a konyhába ment, hogy hozzon valamit inni. Onnan véletlenül meglátta a házból távozó takarítóbrigádot. A tekintete megállapodott a vonzó fiatal nőn, aki az első kisbusz volánja mögött foglalt helyet.

Még most is érezni vélte, milyen érzés volt elkapni a derekát...

Ahogy emlékezett fényes fekete hajának illatára és a ragyogóan kék szemére is. Soha nem találkozott még senkivel, akinek búzavirágkék szeme lett volna.

A bőre a természet csodája volt, mint maga Provence... Jó két éve, Antoinette óta nem volt rá nő ilyen hatással.

Antoinette volt élete szerelme, de mielőtt feleségül vehette volna, Sabine Murat, az előző barátnője, visszatért az életébe. Csak egyszer feküdt le Sabine-nal, és gyorsan rájött, hogy nem szereti. Nagy megrázkódtatás volt számára, amikor megtudta: a nő teherbe esett tőle ezen az egyetlen éjszakán.

Úgy érezte, belehal, de próbált helyesen cselekedni. Lemondott Antoinette-ről, és feleségül vette Sabine-t. Ezzel elvesztette a nőt, akit szeretett, és csak a gyermeke közelgő születésére koncentrált. Sajnos, a baba csak egy hónapot élt, meghalt egy veleszületett szívhiba miatt, és Raoul csak ezután tudta meg, hogy vér szerint nem is az ő gyermeke volt.

Sabine hazudott neki. Álnok módon belekényszerítette egy lélektelen házasságba, és ezt nem tudta megbocsátani neki. Végül el is vált tőle.

Csak nemrég tudta meg Nathalie-tól, hogy élete szerelme, Antoinette bő fél évvel a szakításuk után életet adott egy kisfiúnak, aki az Alain nevet kapta. Szóval mégiscsak van egy gyermeke! Meggyászolta Antoinette-et, ennek ellenére nagyon várta azt az időszakot, amikor végre tényleg apja lehet a fiának.

Amikor arra gondolt, hogy a takarítóbrigád még néhány napig a villában lesz, furcsa öröm járta át a szívét. Azt tervezte, hogy megtudja a gyönyörű nő nevét, és talán még többet is sikerül kiderítenie róla.

Kedd reggel nyolc órakor Madame Gilbert kinyitotta a villa hátsó ajtaját, hogy beengedje a takarítószemélyzetet. Cami és az anyja felmentek az emeletre, hogy megnézzék a többi hálószobát és fürdőszobát.

Talán több gyereke is van a jóképű tulajdonosnak, gondolta Cami, bár erről a férfi nem beszélt. A harmadik hálószoba ablakából gyönyörű kilátás nyílt a buja kertre és a kültéri medencére.

Micsoda csodálatos hely!

A kisbuszban elköltött ebéd után Cami édesanyja befejezte a munkát a harmadik fürdőszobában, míg a lány a negyedik hálóban kezdett. Ekkor kopogást hallott a nyitott ajtón, megfordult, és megpillantotta a tegnap megismert sármos fickót.

– Gondoltam, jobb, ha bejelentkezem, mielőtt megint megijeszteném.

Már ide is hozta a másik szobából a létrát, és felállította Caminak.

– Köszönöm. Épp érte akartam menni.

– Most már nem kell. Oda teszem, ahová parancsolja. Csak szólnia kell.

Soha nem találkozott még olyan férfival, aki ennyire jól nézett volna ki szűk farmerben és pólóban. Cami pulzusa azonnal nekilódult.

Elmosolyodott.

– Köszönöm, nagyra értékelem a kedvességét. Mivel ezúttal nem álltam rajta, amikor belépett, megspóroltam magamnak egy utat a kórházba.

A házigazda nevetett.

– Meg kellett volna kérdeznem a nevét tegnap.

– Camille Delon vagyok, de a barátaim csak Caminak hívnak.

– Üdvözlöm, Cami. Raoul Fontesquieu vagyok.

Raoul Fontesquieu? Komolyan? Épp a minap beszéltek a családról a rádióban.

Cami nagyot nyelt, és jó erősen megmarkolta a létrát.

– Hallottam, hogy nemrég meghalt a nagyapja. Őszinte részvétem. Én sajnos soha nem találkozhattam egyik nagyapámmal sem. Maga igazán szerencsés volt, hogy ilyen sokáig élvezhette a jelenlétét.

A lány megjegyzésére Raoul arckifejezése megváltozott – valószínűleg megpróbálta elrejtetni az érzelmeit. Beszélni ugyanakkor nem beszélt.

– Engedje meg, hogy gratuláljak a kinevezéséhez! Bementék a hírekben, hogy maga lesz a családi vállalat vezérigazgatója.

– A rossz hírek gyorsan terjednek, még akkor is, ha hamisak – felelte a férfi homlokát ráncolva.

– Hogy érti? – kérdezte a lány csodálkozva.

Raoul vágott egy grimaszt.

– Úgy, hogy ennek a fele sem igaz. Elváltam, és nem veszem át a vezérigazgatói posztot. Mi több, a jövőben egyáltalán nem fogok a vállalatnál dolgozni. Várhatóan még a hét vége előtt helyesbíteni fognak a hírekben. – A férfi arcán mosoly jelent meg. – Valójában azért jöttem ide, hogy megkérjem, nézze meg a gyerekszobát, és árulja el, mit gondol a színéről. Már kifestettem. Szeretném, ha barátságos lenne.

Cami meglepődött, hogy Raoul a véleményét kéri. Nagyot dobbant a szíve.

– Persze, szívesen megnézem. Mivel még nem kezdtem el a plafont, nem kell félbehagynom semmit.

Cami követte a férfit a folyosóra, majd a gyerekszobába értek, és szemügyre vette a világoskék falakat, amelyek korábban elefántcsontszínűek voltak.

– Tökéletes, *monsieur*. Kiváló munkát végzett. Biztos, hogy előző életében nem szobafestő volt a foglalkozása?

Ez elég merész megjegyzés volt, de egyszerűen kicsúszott Cami száján.

A férfi hangos nevetése betöltötte a szobát.

– Hívjon Raoulnak, és mondja meg az igazat!

– Esküszöm, hogy igazat mondtam, a színtiszta igazat és csakis az igazat – biztosította a lány mosolyogva. – Ez a kék árnyalat, amit választott, megnyugtató hatású, bármelyik gyerek otthon érezné magát egy ilyen szobában. Szépen illik hozzá a fehér stukkós mennyezet, és azok a fehér bútorok, amelyeket a múltkor említett.

A férfi sötét szeme megvillant.

– Nagyon szépen köszönöm az őszinte véleményt. Akkor pénteken hazaszállítatom az összes rendelt. Vasárnap pedig végleg hazahozom a fiamat.

Cami izgatottságot vélt kihallani a hangjából.

– Miért? Hol van most?

– Nos, Arlette Gilberttel már találkozott. Ő a fiam nagymamája, aki a születése óta gondoskodik róla.

Cami pislogott. És hol van Madame Gilbert lánya? Különben is, a hírek szerint Raoulnak egy Sabine Murat nevű nő a felesége. Cami most eléggé összezavarodott.

De persze nem volt joga megkérdezni, miért nem élt eddig vele a fia, vagy hogy mi volt a válás oka. Elvégre ő csak a takarítószemélyzet egyik tagja, és a munka végeztével soha többé nem látja a férfit.

– A fia szerencsés, hogy olyan apja van, mint maga – sóhajtotta. – Hiszen annyira szereti őt, hogy saját kezűleg festi ki a szobáját. Erről majd mesélhet neki később, ha nagyobb lesz. Én tizenkét éves koromban vesztettem el az apámat.

– Sajnálattal hallom. Olyan fiatalon...

– Hát igen, szörnyű időszak volt. Ezért kell élvezni minden egyes napot. Semmi sem fontosabb, mint az idő, amit együtt tölthetünk.

– Egyetértek. – Raoul hangjában rengeteg elfojtott érzelmek remegett.

A lány megfordult, hogy távozzon, de a férfi hangja megállította.

– Férjnél van?

Mivel a lány kesztyűt viselt, nem lehetett megmondani, visel-e jegygyűrűt, vagy sem.

Cami megtorpant, és meglepetten nézett vissza rá.

– Tizennyolc évesen férjhez mentem, tizenkilenc évesen pedig elváltam.

Hosszan hallgattak, és közben bámulták egymást.

– Vannak gyerekei?

Cami megrázta a fejét. Már a házassága első hónapjában rájött, hogy hibát követett el, és örült, hogy nem esett teherbe.

– Azóta sokat dolgozom. Lassan ideje is folytatnom a munkát.

A férfi úgy nézett rá, hogy attól minden vészcsengő megszólalt a fejében.

– Akkor később találkozunk.

A délután hátralévő részében Cami keményen és megállás nélkül dolgozott. Amikor öt órakor elhagyták a villát az anyjával, a jóképű tulajdonos sehol sem volt. Hazafelé menet elmondta az anyjának, amit megtudott a férfiről, és hogy ő maga festette ki a gyerekszobát.

– Szóval egy Fontesquieu... Ahogy mondtam, a pénz nem jelent automatikusan boldogságot. Elvált, a gyereke meg eddig nem is vele élt? Egyáltalán mi a fenének vette meg azt a nagy villát, amikor lakhatna abban a hatalmas Fontesquieu-kastélyban? Ennek az egésznek semmi értelme.

– Ahogy annak sem, hogy visszautasította a vezérigazgatóságot – tette hozzá Cami. – A legtöbb férfi kapva kapott volna egy ilyen lehetőségen.

De Raoul Fontesquieu nem olyan, mint a többi férfi. Határozott ugyan, és biztosan fontos számára a karrierje, Cami mégis szelíd szeretetreméltóságot sejtett az eltökélt és energikus fellépés mögött.

Miután hazaért, Cami beült ősrégi fekete kis Citroënjébe, hogy bevásároljon. Remélhetőleg hamarosan kiveri a fejéből Raoul Fontesquieu-t.

Szerda reggel jött a medencetakarító, és Raoul elkísérte az úszómedencéhez, amelyet egy üveg toloajtó választott el a lakótértől.

A férfi hozta a szükséges eszközöket, hogy megvizsgálja a vizet, és beállítsa az adagolórendszert. Raoul pedig végignézte az egészet, hogy a jövőben ő maga is meg tudja csinálni.

Mielőtt a reménybeli bébiszitterek gyülekezni kezdtek volna az interjúkra, Raoul gyorsan felment az emeletre. Útközben meglátta Camit az előtérben. Mögötte állt még valaki a takarítócégtől.

Cami ismét a létrán volt, és a mennyezetet portalanította. Laza zöld pólója sem tudta elrejteni formás alakját.

Mivel nem akarta megijeszteni a lányt, ott maradt, ahol volt. Amikor Cami meglátta, a szabad kezével intett neki:

– *Bonjour*, Raoul! Nyugodtan közelebb jöhet, már nem fogok megijedni – viccelődött.

Raoul odament hozzá.

- Csak látni akartam, hogy haladnak a dolgok. A ház máris egész másképp néz ki. Csillog-villog.
- Örömmel hallom – biccentett mosolyogva Cami.

Raoulnak tetszett, ahogy a lány összefogta fekete haját, kiemelve ovális arcát és széles járomcsontját.

A tekintete az idősebb barna hajú asszonyra esett, aki épp most emelte fel a fejét. Látott némi hasonlóságot a két nő között.

- Mindannyian keményen dolgoznak, le vagyok nyűgözve.

Mindkét nő elégedetten mosolygott.

- Raoul, engedje meg, hogy bemutassam az édesanyámat és legjobb barátnőmet, Juliette Delont.
- *Bonjour, madame.*
- *Bonjour, Monsieur Fontesquieu!* Örülök, hogy megismerhetem.
- Milyen üdítő látni, hogy anya és lánya ilyen jól együtt dolgoznak.

Ha belegondolt, egyetlen hasonló eset sem jutott eszébe az elmúlt harminc évből, pedig elég népes volt a Fontesquieu család.

– Részemről a szerencse, Madame Delon. Ígérem, hogy mindannyiuknak a legjobb értékelést adom.

– Hálásan köszönjük. Sokat jelent, hiszen ettől függ, hogy lesz-e munkánk a jövőben – válaszolta Cami anyja, mielőtt folytatta volna a takarítást.

Raoul el sem tudta képzelni, hogy a volt felesége valaha is ilyen nehéz fizikai munkát végezzen, és közben azon aggódjon, honnan lesz pénz a következő hónapban. Persze az összehasonlítás nem feltétlenül volt igazságos, de mi tagadás, teljesen lenyűgözte a Delonok munkamorálja.

- Nem akarom tovább feltartani magukat. Akkor holnap találkozunk.

Elhatározta, hogy hamarosan meghívja Camit vacsorára, mert szerette volna jobban megismerni.

- Nem holnap lesz a nagyapja temetése?

A lány nem feledkezett meg erről sem. Mivel Raoul mindig is érzéketlen rokonok vették körül, Cami természetes melegsége úgy hatott rá, mint egy gyógyító balzsam.

- Igen, de délutánra visszaérek.

Észrevette Cami elgondolkodó pillantását, mielőtt távozott. Szívesen maradt volna még, de nem így, hogy jelen volt a lány anyja is.

Nem sokkal később elbeszélgetett a két nővel, akik bébiszitternek jelentkeztek, de sajnos sem Arlette-nek, sem neki nem tetszettek igazán.

Raoulnak még mindig rossz volt a lelkiismerete, mert lemondott Antoinette-ről, és nagy fájdalmat okozott neki. Nem lehetett ott mellette a terhesség alatt, mert nem is tudott róla.

Később viszont felelősnek érezte magát a lány haláláért és természetesen a fiáért is.

Tele volt kétségekkel, hogy vajon milyen apa lesz. És hogy egy bébiszittertől, akit most felfogad, megkaphatja-e Alain azt a szeretetet, amit eddig a nagymamájától, a nagynénjétől és az eddigi bébiszitterétől megkapott?

Úgy tűnt, ez lesz élete legnehezebb döntése. Valószínűleg hiba volt, hogy nem hozta el Alaint a villába. Jó lett volna látni, hogyan bánnak vele a jelentkezők, mennyire kedvesek és türelmesek. És mennyire rokonszenvesek Alainnak.

Ejha! Bosszúsan megdörgölte a tarkóját. Most jött csak rá, hogy hosszú időbe telhet, mire megtalálja azt az embert, aki megfelelően gondoskodik a fiáról.

Csak remélni merte, hogy a másnapi jelentkezők közül valaki alkalmas lesz. Azt is nagyon várta, hogy újra találkozhasson Camival. A lány olyan kedves volt, olyan melegszívű, hogy úgy érezte, bármit megbeszélhet vele.

4. FEJEZET

Eljött a csütörtök, a nagypapa temetésének napja. Raoul beszállt a Mercedesbe.

– Köszönöm, hogy értem jöttél, Dom. Nathalie miért nincs itt veled?

– Mindketten úgy éreztük, hogy a temetés nem a legmegfelelőbb alkalom, hogy bemutassam a családnak.

– Értem.

– Hazament az anyjához, együtt vigyáznak Alainra. Arlette majd idejében elviszi a gyereket a villába, hogy találkozhasson a bébiszitterjelöltekkel.

– Mihez kezdenék az anyósod nélkül? – sóhajtott fel Raoul hálásan.

– Mindketten boldogok, hogy elmondták neked az igazat, és hogy te meg Alain egymásra találtatok. Nagyon kedvelnek téged.

– Egyáltalán nem érdemlem meg, hogy ilyen jó véleménnyel vannak rólam.

– Nem szabad ilyeneket mondanod. Te nem tettél semmi rosszat. Sabine volt az, aki aljasul félrevezetett, és ezzel tönkretett téged is, Antoinette-et is.

Raoul ezzel egyetértett.

Behajtottak a templom előtti parkolóba.

A Fontesquieu család olyan pompával helyezte végső nyugalomra a gőgös pátriárkát, mintha egy királyt temetnének. Raoul alig bírta elviselni a hosszú és fáradságos színhátját.

Mint mindenki más, Dominickal együtt ő is feketébe öltözött. Nem ültek le a családdal, csak megálltak mögöttük. Sabine szintén feketében feszített, gyászfátyollal a kalapján ült Raoul szülei mellett, mintha el sem váltak volna. Úgy látszik, senki nem volt hajlandó tudomásul venni, hogy hivatalosan már nem házasok. Ráadásul a nő szántsándékkal elfordította a fejét, amikor meglátta, hogy Raoul Dominickal érkezik.

– Úgy látom, Sabine sosem adja fel – súgta oda Dom az unokatestvérének.

– Persze hogy nem – válaszolta Raoul. – Apa még a helyesbítő sajtóközleményt sem adta ki, pedig már öt nap telt el azóta, hogy megmondtam neki, nem vállalom a vezérigazgatói posztot.

– Biztosan abban reménykedik, hogy meggondolod magad.

Raoul csak a fejét rázta.

Dominic esküvője, Raoul válása és a vezérigazgatói posztról való lemondása nagyon felzaklatta a családot, így a két fiatalember nem akart a feltétlenül szükségesnél több időt eltölteni a rokonokkal. Ennek megfelelően, amint tudtak, távoztak a gyászszertartásról.

Dominic kitette Raoult a villa előtt. A férfi levette az öltönykabátját meg a nyakkendőjét, meglazította fehér inge legfelső gombjait, és megkereste Camit.

Abban a szobában találta meg, amelyet Alain játszósobájának akart berendezni. A műanyag fóliával leterített padlón térdelt, és a szellőzőnyílásokat portalánította.

Raoul örült, hogy egyedül találja.

– Mademoiselle Delon? – szólította meg halkán, és a tekintetük találkozott.

– Gondolom, a temetésnek vége.

– Igen. – A férfi leült mellé, és a falnak támaszkodott. – Jó, hogy nem a létra tetején állt, amikor bejöttem.

Cami elmosolyodott.

Raoul kigombolta a kezelő gombjait, és feltúrta az ingujját.

– Segíthetek?

– Már majdnem kész vagyok. – A lány rászzegezte búzavirágkék szemét. – Minden rendben?

– Most már igen. – Pusztán a tudat, hogy itt találja Camit, jókedvre derítette Raoult. – Várok egy új jelentkezőt a bébiszitteri állásra. Addig is, miért nem tart egy kis szünetet, hiszen mondtam, hogy szívesen segíték. Használjon ki nyugodtan!

– Ebben a ruhában akar takarítani? Isten ments! Különben is, ez nem egy átlagos nap a maga számára. Most temette el a nagyapját, és visszautasított egy vezérigazgatói kinevezést. Egyik sem lehetett könnyű.

Raoul egy pillanatra ránézett a lányra, örült, hogy megérti, még ha nem is tudja pontosan, mi zajlik valójában benne.

– Lehet, hogy ez most sokkoló lesz, de ez a nap sok szempontból felszabadító volt számomra. Furcsa, de így igaz. A fiam mostantól velem fog élni, és egy teljesen új világ nyílik meg előttem. És mivel ez egy különleges nap, támadt egy ötletem...

– Tényleg?

A lány bájos mosolya még magabiztosabbá tette Raoult.

– Ha úgyis végzett, jöjjön velem a konyhába! Iszunk valamit, aztán átmegyünk a nappaliba, és együtt megvárjuk a bébiszittert, aki felvételi beszélgetésre jön. Segíthetne nekem dönteni, kíváncsi vagyok a véleményére.

– Ugyan már! Mit számít az én véleményem? – legyintett Cami.

– Miért ne számítana? Különben is, legalább ott leülhetünk. A többi berendezési tárgyat, amit rendeltem, csak holnap szállítják.

Cami levette a gumikesztyűjét.

– Korábban a kastélyban lakott, ugye?

– Egész életemben.

– Mi történt az ottani bútorokkal?

– Ott maradtak.

– Szóval mindent teljesen újonnan kellett megvásárolnia?

– Így van.

A lány szép szeme tágra nyílt.

– Akkor rengeteg mindent kellett vennie.

– Igen, és pompásan éreztem magam közben. Megkönnyebbülés volt modern bútorokat vásárolni. Alain biztosan nem érezte volna jól magát az ódon környezetben.

– Mint ahogy maga sem érezte jól magát, ugye? – csúszott ki Cami száján, de rögtön el is szégyellte magát. – Sajnálom. Nem kellett volna ezt mondanom.

– Nem kell bocsánatot kérnie. A feltételezése sajnós helytálló.

Raoult magát is meglepte, milyen könnyű Camival beszélgetni. Határozottan úgy tűnt, hogy egy hullámhosszon vannak.

– Tudja, amikor gyerekkorunkban Dominic unokatestvéremmel először labdáztunk ott, véletlenül összetörtünk egy szobrot. Mondanom sem kell, hogy soha többé nem labdázhattunk. Nem gyerekek való az az élet. A sok festmény és faliszőnyeg csak elfedi az igazságot, nevezetesen, hogy a kastély egy börtön. Olyan hely, ahol egy gyerek sohasem lehet önmaga.

– És én hogy irigyeltem magát azért, hogy ott nőhetett fel...

– Én meg tessék, leromboltam a szép álmait a kastélybeli életről. Tudja, a château egy másik korba tartozik. Egy olyan korba, amikor a gyerekek nem lehettek gyerekek.

Nem várta meg a lány válaszát, hanem felállt, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítse.

– Köszönöm.

Együtt mentek át a konyhába. Raoul kivett két üveg kólát a hűtőből, és bevitte a nappaliba. Cami leült a kanapéra, míg a férfi odahúzott egy széket.

– Remélem, a mai jelentkező elnyeri a tetszését – jegyezte meg Cami.

Raoul ránézett a lányra, a telt ajkára... Vágyott rá, hogy megcsókolhassa, és ez a vágy kezdte az örületbe kergetni. Ismét megdöbbenetette az erős vonzalom, amelyet a lány iránt érez, de még túl korán volt ahhoz, hogy engedjen ezeknek az érzéseknek. Attól tartott, hogy a történelem megismétli önmagát. Vigyáznia kell, nehogy meggondolatlanul fejest ugorjon valamibe, amivel később esetleg fájdalmat okoz Caminak.

– Én is remélem. Nagyon várom már, hogy elkezdődjön az új közös életünk Alainnal.

Jelenleg a legfontosabb feladata az volt, hogy otthont teremtsen a fiának, és felépítse az új

vállalkozását. Legalábbis igyekezett ezt bizonygatni magának, de Cami szépsége minduntalan elterelte a figyelmét.

– Minden, amit tesz, a kisfiáról szól. Látszik, mennyire szereti.

– Amint megtalálom a megfelelő bébiszittert, megoldódik az egyik legfőbb gondom. Onnantól már csak arra kell összpontosítanom, hogy jó apa legyek.

– Hogy ez ilyen fontos magának, bizonyítja, milyen remek apa. Ha szereti őt, és ezt ki is mutatja, nem lehet semmi baj. Az én apám ilyen volt. Sosem mulasztotta el kimondani és megmutatni, hogy fontos vagyok neki.

Na ez volt az, amit Raoul apja és nagyapja soha nem tett volna.

Hirtelen megszólalt a csengő.

– A bébiszitter lesz – ugrott fel a helyéről Raoul, és a bejárati ajtóhoz ment.

– Monsieur Fontesquieu? – kérdezte a küszöbön álló nő.

– Igen. Maga pedig nyilván Mademoiselle Herve. Kérem, jöjjön be!

A férfi bevezette a vendéget a nappaliba. A fiatal nő nagyjából annyi idős lehetett, mint Cami.

– Mademoiselle Delon? Bemutatom Mademoiselle Herve-et.

– Örvendek, *mademoiselle* – köszöntötte a reménybeli bébiszittert udvariasan Cami, és felállt.

A nő mereven, ellenségesen bámult rá.

– Ezek szerint már felvett valakit? – szegezte a kérdést Raoulnak. – Azt hittem, az állást még nem töltötték be...

– Akkor jól hitte, mert még nem vettem fel senkit.

– Ha megbocsát, *monsieur*, én most megyek. Folytatnom kell a munkámat odafent. Később találkozunk.

Cami meglepődött a jelentkező modorán, és nem tudott elég gyorsan elmenekülni.

Raoul sajnálkozva nézett utána, amikor elhagyta a nappalit.

Még nem tudta, mit is akar valójában, de abban biztos volt, hogy nagyon óvatosnak kell lennie. Azok után, ami Antoinette-tel történt, nem tudta volna elviselni a gondolatot, hogy fájdalmat okozzon Caminak, de az is világos volt, hogy beleszeretett a lányba.

Péntek reggel Cami édesanyja erős fájdalommal ébredt. Nem tudta mozgatni a jobb vállát.

– Most már elég volt, *maman!* Tegnap túlzásba vitted. Ma itthon maradsz, és pihensz egy kicsit. Négyen vagyunk az ablakpucoláshoz, úgyhogy nem kell aggódnod. Este találkozunk, és hozok neked valami ennivalót.

Cami adott egy puszit az anyjának, és elment. Ez lesz az utolsó nap a villában, az utolsó alkalom, hogy láthatja Raoul Fontesquieu-t. Nem kellene, hogy számítson, de sajnos mégis felkavarta a gondolat. Azon az első napon, amikor a férfi ösztönösen elkapta, minden megváltozott. Az egész élete.

Tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni Raoult. Mióta a szüleivel meglátogatta a Fontesquieu-birtokot, olyan férfiről álmodott, mint ő. Nem mintha bármi értelme lenne az ábrándozásnak...

Bolond vagy, Cami Delon.

Amikor a villához ért, egy bútorszállító kocsit talált az épület előtt. Három férfi pakolta ki a teherautót. Madame Gilbert a bejárati ajtóban állt.

Cami szokás szerint hátul parkolt le. Amikor belépett a villába, a kollégáit már a konyhában találta. Az utolsó munkanapjukon párokban dolgoztak. Cami és Patrice a földszinti ablakokat pucolta meg. Egy órára végeztek, a villa minden ablaka tisztán ragyogott. Gilbert asszony megköszönte az alapos munkát, aztán mind a négyen elhagyták a házat, hogy hazamenjenek. Patrice és a többiek indultak először.

Cami beült a kisbusz volánja mögé, és elfordította a slusszkulcsot. Ekkor hirtelen Raoul bukkant fel kocsi előtt. A lány szíve dobbant egy nagyot.

Idegesen lehúzta az ablakot.

– Majdnem elütöttem.

A férfi hangosan felnevetett.

– És gondolja, hogy én csak úgy hagytam volt?

Érzéki mosolya elvarázsolta Camit. A tengerészkék pulóver és a khaki színű vászonnadrág, amelyet viselt, előnyösen hangsúlyozta a férfi kreol bőrét, sötét szemét.

– Mondták már magának, hogy a szeme pont olyan kék, mint a családom szőlőjében nyíló búzavirágok?

A lány elvörösödött.

– Soha. De nem is ismerek senkit, aki tudná, milyen virágok nyílnak a családja szőlőbirtokán.

– Engem ismer.

Cami alig hitte el, hogy kettesben beszélgetnek, és ráadásul ilyen fesztelenül...

– Mielőtt elmegy, szeretném megmutatni a fiam szobáját, és kikérni a véleményét. A bútorgyártó cég ma reggel mindent leszállított. Van még egy kis ideje?

Hogy utasíthatta volna vissza a kérést? Hiszen Cami maga is örült, hogy találkoztak, és el tudott búcsúzni Raoultól.

– Persze. Mivel annyit beszéltünk róla, kíváncsi is vagyok a szoba berendezésére.

A férfi láthatóan elégedett volt a válaszával, és kinyitotta neki az ajtót. Ahogy beléptek a házba, és felmentek a lépcsőn, a karjuk összeért néhányszor. Cami minden egyes érintésbe beleborzongott.

– Ó! – kiáltotta aztán lelkesen a gyerekszobába lépve. – Nagyon szép lett!

Benn voltak azok a fehér bútorok, amelyekről a férfi mesélt, beleértve a szekrény melletti pelenkázót is. A sarokban állt egy felnőtteknek való hintaszék és egy játékdoboz, tele autókkal és egyéb kisfiús játékokkal. Egy másik kosarat építőkockák töltötték meg.

Caminak tetszett a szoba, a kék falak, a fehér bútorok. A padlót finom tapintású, pöttyös szőnyeg borította.

Felnevetett egy plüsskutya láttán, amely egy kis hintaszékben ült.

Rámosolygott Raoulra.

– A szoba egyszerűen imádni való. Melyik kisfiú ne akarna ide azonnal beköltözni?

– Remélem, Alain boldog lesz itt. A szüret óta mindennap együtt töltök vele pár órát, de még sosem lakott velem.

– Miért ne akarna az apukájával lenni, aki szereti? – kérdezte Cami. – Kétség sem fér hozzá, hogy nagyon boldog lesz itt.

Érezte, hogy a férfinak vannak kétségei, és a sebezhetősége mélyen megérintette.

A kiságyon észrevett egy csoda szép, foltvarrott takarót, mely meseszereplőket ábrázolt. Odasétált hozzá, hogy közelebbről is megnézzze.

Raoul követte.

– Alain nagymamája készítette, és most nekem adta.

– Gyönyörű.

Cami felnézett Raoulra. A szemében ott égett a kérdés: Hol van a gyerek anyja? De persze nem mondta ki.

Raoul azonban szavak nélkül is értette.

– Antoinette tíz nappal Alain születése után meghalt.

– Ó, ne! – Cami a szívére tette a kezét. – Milyen szomorú!

Egész idő alatt azt feltételezte, hogy Alain anyja valahol máshol él.

– Az a fénykép ott a komódon őt ábrázolja.

Cami ránézett a csinos, barna hajú nő bekeretezett fotójára.

Ő volt tehát Raoul egykori szerelme.

– Azt akarom, hogy mindennap lássa az édesanyja arcát.

– Hát persze.

A férfi valószínűleg még mindig szerelmes ebbe az asszonyba. A gyermeke anyjába. Caminak gombóc keletkezett a torkában.

– Nem is sejtettem, hogy gyereket vár. Csak idén ősszel tudtam meg, hogy van egy fiam, Antoinette mostohahúgának, Nathalie-nak köszönhetően.

Hihetetlen! A gyerek lett volna az oka a válásának attól a Murat nevű nőtől? Annyi minden volt,